גוילי בעו מיניה מהו שיעיד אדם באשת

חורגו שבסורא אמרי בעל כאשתו בפומבדיתא

אמרי יאשה כבעלה דאמר רב הוגא אמר רב

י(נחמן) מניין שהאשה כבעלה דכתיב

יערות אחי אביך לא תגלה אל אשתו לא

תקרב דודתך היא והלא אשת דודו היא

מכלל דאשה כבעלה: ובעל אמו הוא ובנו

וחתנו: בנו היינו אחיו אמר רבי ירמיה לא

נצרכא אלא לאחי האח רב חסדא יאכשר

באחי האח אמרו ליה לא שמיע לך הא דר' ירמיה אמר להו לא ©שמיע לי כלומר לא

סבירא לי אי הכי היינו אחיו תנא אחיו מן

האב וקתני אחיו מן האם אמר רב חסדא יאבי

חתן ואבי כלה מעידין זה ע"ז ולא דמו להדדי

אלא כי האכלא לדנא אמר רבה בר בר חנה

ל) ובר"ח: א"ל בסוראו. ב) [ברי"ף וברא"ש ליתא], ג) [עירובין קב: וש"נ], ד) [ג" הערוך אובלי פירוש לובלי כסוי החביות שחין בהס דיבוק אלא הנחה בלבדן, ד) ב"מ יח. [ע"ש ל"ע] יבמות כט: ע"ש מג: ע"ש כתובות נג. ע"ש ופט: ע"ש, 1) גיטין ד. [ודף י: ב"ב קע.], 1) ר"ה כה: ע"ש קיזוטין טוו עיט, ח) [במדבר כז], עו) רש"ל מ"ז, י) ברש"י שבאלפסי ליתא להנך שתי תיבות, ל האם כל"ל, ל) [וע"ע

תורה אור השלם 1. עֶרְוַת אֲחִי אָבִיךְ לֹא תְגַלֵּה אֶל אִשְׁתּוֹ לֹא תִקְרָב דֹּדְתָךְ הִוא:

ויקרא יח יד ויקרא יח יד 1. וּבָאתָ אֶל הַכּהויי הַלִּוֹיִם ייי ַּיִּקְיָה וְּשֶׁלְ תִּשְׁבֵּט וְּנְשֶּׁתְ יִּהְיֶּה בַּּיְמִים הְהַם וְדְרַשְׁתְּ וְהִגִּידוּ לְךְּ אֵת דְּבֵּר הַמִּשְׁפָּט: דברים יו ט דברים יז ט

מוסף רש"י

כי אכלא. כיסוי (בכורות מג). לא אוגן. אין אנינות מג). לא אוגן. אין אנינות חל עליו לאיסור אכילת קדשים (ב"מ יח.). ולא מטמא לה. אם כהן הוא. דכתיב כי אם לשארו, והיינו אשתו, והאי לאו שארו הוא דלא באו עדיין לידי קירוב דלא באו עדיין לידי קירוב בשר (שם). וכן היא אינה אוננת. להיות אסורה נקדשים (יבמות כט:). ולא מטמאה לו. לאו משום בטבאה לו. נמו ננשוט כהונה קאמר, דאין כהנות מוזהרות על הטומאה, דכחיב בני אברו. אלא אינה קוקה לטמא לו, לא כהנת ילא ישראלית, שמצוה ומח ישר מופית להתעסק בשבעה מתי מלוה האמורים בפרשה, דכתיב לה יטמא, ותניא לה יטמא מלוה ואם לא רלה מטמאין אותו על כרחו, ומעשה ביוסף הכהן כו' בתו"כ יר"ח יח. וכנוי"ז כחורוח וג. (ב מיזו זכעי ז כווובווו נג. פט:) אינה לריכה להתעסק בו, ולאו דוקא ולא מטמאה, דהא בנות אהרן לא הוחהרו על הטומאה, אלא איידי דנקט לא אוננת, דאנטריך דנקט לא אוננת, דאנטריך ליה, נקט ולא מטמאה, דבעי למיתני חרתי בדידה ובדידיה, כך שמעתי, ולי נראה ולא מטמאה כגון ברגל, שישראלים מוזהרים על הטומאה מובנבלתם לא תגעו (יבמות כט:). מתה אינו יורשה. נדוניית בית אינו יורשה. נדוניית בית לביה, דלא תקון ירושת הבעל עד שתכנס לחופה או הצענ על שתכנק לחובה שתמסר לשלוחים (כתובות נג:) דגבי ירושת הבעל שארו כתיב, לשארו הקרוב אליו ממשפחתו וירש אותה, מכאן שהבעל יורש את מכמן שהכעל יולט מת אשתו (שם פט:) והא לאו שארו הוא (ב"מ יח.). מת הוא. כחייה, גובה כתובתה. מנה מאמים ותוספת אם כתב לה (כתובות נג.) ונדכתב לה מן האירוסין מיתוקמא (יבמות גוילי. קלפים: באשת חורגו. על נכסי מלוג שלה בהשפטה עם אדם מן השוק. ובנשי שאר קרובים לא איבעי להו דכיון דבניהם פסולין לו והוא להם פסול אף לנשים לפי שהבנים ראויין לירש את אמן אבל חורגו דבנו כשר מיבעי׳ לן באשתו: בעל כאשתו. ואשה כבעלה והרי

הוא כאילו חמיה ותנן (דף מ:) חמיו פסול קרוב הוא: אחי האח. בן שיש לבעל אמו מאשה אחרת פסול לו מפני שהוא אחי אחיו: אבי חתן ואבי כלה. בן רחובן שנשה בת שמעון לה נחקרבו ראובן ושמעון בכך וכשרין להעיד זה לזה בכל עדיות ולא אמרינן בשביל בנו שנתקרב ראובן לשמעון נפסל ראובן לשמעון: ולא דמו. ראובן ושמעון להדדי: אלא כי אכלא לדנא. כמגופה שאינה דומה לחבית: לחפוקי מינה. לחוב לה ולזכות לבעל דינה דקרוב לא הוי כל זמן שלא נשאה. ומיהו לעיולי לה לא מהימן דאדעתא דידיה קעביד: מאי דעחיך. דלא חשבת ליה קרוב: לא אוכן. אם מתה אינו נאסר בקדשים מחמת אנינות: ואין מעמא לה. אם (א) כהן הוא. ואית דל"ג אינה מטמאה. וכן היא אינה נאסרת באנינות מיתתו בקדשים ואינה מטמאה אינה מצווה להתעסק בו. ואיידי דתניא לא אוננת תנא ולא מיטמאת (כ) ולאו דווקא דנשים דכהונה לא הוזהרו על הטומאה: גובה כסובתה. בדכתב לה מן האירוסין מוקמינן לה בשנים אוחזין (ב"מ דף יח.). ואהא דקתני לא מטמא לה קא סמכת ואמרת לאו קרוב הוא: התם. גבי טומאה וירושה: בשארו תלה רחמנא. כדכתיב (ויקרא כא) כי אם לשארו הקרוב ואמר מר (יבמות דף כב:) שארו זו אשתו וכן בירושת הבעל לשארו הקרוב אליו ממשפחתו וירש אותהה מיכן שהבעל יורש את אשתו ביש נוחלין (ב"ב ד' קט:)(ג): גיסו לבדו. אבל בנו וחתנו כשרים לגיסו ורבי יוסי פליג אמתני׳ בתרתי חדא דקתני מתני' בגיסו בן וחתן ופליג נמי אבעל אחות אמו דקתני מתני׳ דהוה קרוב וכן גם הוא קרוב לו דהוי לו בן גיסו פסול הוא לו משום דאיהו לדידיה בעל אחות אמו אבל משום קורבה דבן גיסו לא מיפסיל ונפקא מינה דחתן גיסו כשר להעיד לו ש) (והוא הדין לגיסו והיינו דקתני בברייתא בתרייתא ר' יהודה אומר חורגו אף חורגו דמודה נמי בגיסו ואתא ר' יוסי למימר גיסו לבדו והוא הדין לחורגו). זה"ו נוס"ח אח"ר בפי" ונראה גיסו לבדו ורבי יוסי פליג

גיםן לבדו וכ"ש חורגו. אינס שוים דחורגו לבדו למעוטי בנו וחתנו וגיסו לבדו לא למעוטי בנו דהא ברייתא ר' יוסי היא אלמא חשיב בעל אחות אמו והיינו בן גיסו ולא אתא למעוטי אלא חתנו כדפי׳ הקונטרס ומדמסקי׳ דהלכה כר׳ יוסי דגיסו לבדו למעוטי חתנו

יש לדקדק כ"ש שנים הנשוחים שתי בנות אחיות או בנות שני אחים דכשרים: ורא מודו רבי אלעזר במזויף מתובו. מדמהדר ליה אביי הכי משמע דס"ל כרבי אלעזר דאמר עידי מסירה כרתי אלמא הסבר אביי

כתב לאחד ומסר לאחר זה שמסר לו קנה דהכי א"ר אלעזר בסוף מי שהיה נשוי (כתובות דף לד: ושם) ותימה הא אביי הוא דאמר בפ"ק דב"מ (דף יג. ושם) עדיו בחתומיו זכין לו וי"ל דההיא דכתב לאחר מיירי בב׳ שטרות היולאים ביום אחד שזמנם שוה דכיון דלא מוכח מתוך השטר איזה קדם לא שייך למימר עדיו בחתומיו זכין לו ואזלינן בתר מסירה אבל היכא דמתוך השטר מוכח איזהו קדם עדיו בחתומיו זכין לו ואפילו נמסר לבסוף 0:

דברי

מעיד אדם לאשתו ארוסה אמר רבינא לא אמרן אלא לאפוקי מינה אבל לעיולי לה לא מהימן ולא היא "לא שנא לאפוקי ולא שנא לעיולי לא מהימן מאי דעתיך כדאמר ר' חייא בר אמי משמיה דעולא משתו יארוסה לא אונן ולא מטמא לה וכן היא לא אוננת ולא מטמאה לו ימתה אינו יורשה "מת הוא גובה כתובתה התם בשארו תלה רחמנא אכתי לאו שארו היא הכא משום איקרובי דעתא הוא והא איקרבא דעתיה לגבה: חורגו לבדו: ת"ר "חורגו לבדו רבי יוםי אומר גיםו ותניא אידך גיסו לבדו ר' יהודה אומר חורגו מאי קאמר אילימא הכי קאמר חורגו לבדו והוא הדין לגיםו ואתא ר' יוםי למימר גיםו לבדו והוא הדין לחורגו אלא מתני' דקתני גיסו הוא ובנו וחתנו מני לא ר' יהודה ולא ר' יוםי ואלא הכי קאמר חורגו לבדו אבל גיסו הוא ובנו וחתנו ואתא ר' יוסי למימר גיסו לבדו אבל חורגו הוא ובנו וחתנו ואלא הא דתני ר' חייא שמונה אבות שהן עשרים וארבעה כמאן לא כר' יוםי ולא כר' יהודה אלא הכי קאמר חורגו לבדו אבל גיםו הוא ובנו וחתנו ואתא ר' יוםי למימר גיםו לבדו וכ"ש חורגו ומתני' ר' יהודה ברייתא ר' יוסי אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יוםי ההיא מתנתא דהוי חתימי עלה תרי גיםי סבר רב יוסף לאכשורה דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יוםי אמר ליה אביי ממאי דרבי יוםי דמתניתין דמכשר בגיסו דילמא רבי יוסי דברייתא ידפסיל בגיסו לא ס"ד דאמר שמואל כגון אנא ופנחם דהוינן אחי וגיםי אבל גיםי דעלמא שפיר דמי ודילמא כגון אנא ופנחם משום דגיםו קאמר אמר ליה זיל קניה בעדי מסירה כר' אלעזר יוהאמר רבי אבא ימודה רבי אלעזר במזויף מתוכו שהוא פסול א"ל זיל לא שבקי לי דאותביניה לך: ר' יהודה אומר כו': א"ר תנחום א"ר שבלא אמר ר' ברונא אמר רב הלכה כרבי יהודה רבא אמר ר"ג אין הלכה כרבי יהודה וכָן אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן אין הלכה כר' יהוְדַהְ איכא דמתני לה להא דרבה בר בר חנה אהא את זו דרש רבי יוםי הגלילי יובאת אל הכהנים הלוים ואל השופט אשר יהיה בימים ההם "וכי תעלה על דעתך שאדם הולך אצל שופט שלא היה בימיו אלא זה שהיה קרוב ונתרחק אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הלכה כר' יוםי הגלילי בני חמוה דמר עוקבא קרובים

אמתניתין בחדא דקתני מתני' גיסו ובנו וחתנו י) (כשרים לגיסו) דאבעל אחות אמו דקתני מתניתין דהוי קרוב וכן גם הוא קרוב לו דהוי ליה בן גיסו לא פליג רבי יוסי עלה ומודה הוא דבן גיסו פסול לו משום דאיהו לדידיה בעל אחות אמו אבל משום קורבה דבן גיסו לא מפסיל ונפקא מינה דחתן גיסו כשר וכו': מחי גיסו דקחמר רבי יוסי אף גיסו. ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי: הכי גרסינן אלא הכי קחמר חורגו לכדו אכל גיסו הוא וכנו וחסנו ואסא רבי יוסי למימר גיסו לכדו אכל חורגו הוא וכנו וחסנו: אלא הא דסני רבי חייא כו' לא רבי יהודה ולא ר' יוסי. דלר' יהודה ט' אבות הוויין במתני' בר מחורגו וכן לר' יוסי תשעה הווין: אלא חורגו לבדו אבל גיסו הוא ובנו וחסנו ואסא ר' יוסי למימר גיסו לבדו וכל שכן חורגו: ומסני' רבי יהודה. דקתני בן וחתן בגיסו: ברייסא ר' יוסי. אפיק גיסו וחורגו הוי ח' אבות ובנים וחתנים. ואית דמוקמי להאי בן גיסו דקא מכשר ר' יוסי בבן שיש לו לגיסו מאשה אחרת כי היכי דלא לפלוג ר' יוסי אבעל אחות אמו ולא מיתוקמ׳ שפיר דכל בניהם דמתני׳ מאותה אשה קאמר ועוד אי מאשה אחרת מכשיר ר׳ יוסי מכלל דתנא דידן מאשה אחרת נמי פסול משום קרוב מחמת קרוב תיקשי לרב חסדא דאכשר באחי האח דהשתא בן גיסו פסול משום אחי בן אחות אשתו אחי האחי© מיבעיא: **הלכה כר' יוסי**. קס"ד כר' יוסי דמתני׳ דלא פסול אלא קרוב הראוי לירש וגיסו אינו ראוי ליורשו: דפסיל בגיסו. דקתני גיסו לבדו: לא ס"ד. דהא בהדיא פריש שמואל לפסולה דגיסו כגון הנה ופנחס שהיה אחיו וגיסו מכלל דגיסו דעלמה כשרין: משום גיסו. ושמואל פירושה דגיסו אחה להשמעי': ה"ל. למקבל מתנה: זיל קנייה בעדי מסירה. אם יש לך עדים אחרים שמסר לך שטר זה בפניהם הביאם ויעידו ותהיה שלך. דסבר כרבי אלעזר דאמרי׳ במסכת גיטין (ד' ג:) אפי׳ לא חתמו בו עדים אלא שנחנו לה בפני עדים כשר וגובה מנכסים משועבדים שאין העדים חותמים על הגט אלא מפני תקון העולם: במזויף מחוכו. שחתמו בו עדים פסולים שהוא פסול דבמאי קני ליה בהאי שטרא האי שטרא חספא בעלמא הוא:

נה א ב מיי׳ פי״ג מהלי עדות הלכה ו סמג לאוין רטו טוש״ע ח״מ

למון לעו טוש"ע היית סימן לג סעיף ג: גו ג מיי שם הלכה יב טוש"ע שם סעיף ז: גו ד מיי שם הלכה יא

טוש"ע שם סעיף ו: נח ה מיי שם הל' יד

טוש"ע שם סעיף ט: נמ ר מיי' פ"ב מהלכות אבל הלכה ג סמג לאוין רלה טוש"ע י"ד סי שעג סעיף ד וסי שעד סעיף ד טוש"ע אה"ע סי

נה סעיף ה: ד מיי' פכ"ב מהל' אישות הלכה ב סמג עשין מח ינו אב"עו אב"עו שת ותי' נו ם מיי שם פ"י הלכה מא ח מיי שם פ"י הלכה יא סמג שם טוש"ע לה"ע סיי נה סעיף ו: סב ט מיי פי"ג מהלי עדות הלכה יג סמג לאוין רטו טוש"ע ח"מ

כחרץ דעו עושע ע ע ... סימן לג סעיף ח: סג י כ מיי׳ שם הל׳ ז טוש"ע שם סעיף ד

וע"ש: וע"ש: סד ל מיי׳ פ"א מהלי גירושין הלכה יו סמג עשין מח טו קל סעיף יו:

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה וחין מטמח וכו' כהן הוא וכן היא וכו׳ על הטומאה וחית דל"ג אינה מטמאה הס"ד כל"ל: (ב) בא"ד ולאו דוקא נשי. נ"ב ובבב"מ דף יח פי' רש"י להדיא דוה קאי אנשי כהונה דאין כופין אותה לטמא לו אע"ג דכתיב טועה נסננו כו טעייג זכנייב לה יטמא מלוה הוא ע״ש: (ג) ד"ה בשארו תלה וכו׳ בים נוחלין הס"ד וחח"כ ל"ל ד"ה וה"ה לגיסו והיינו וכו' וה"ה לחורגו הס"ד ולח"כ ל"ל ד"ה ומאי גיסו דקלמר יכו׳ עד תשעה הויין הס״ד ואח"כ ל"ל ד"ה גיחו לבדו ל"ל זהו נוסח אחר וכו׳ דמתו גיסו כשר וכו' הס"ד

רבינו חננאל

אחי אביו בן אחות חמיו וכו׳: רב איקלע למיזבן גוילי בעי מיניה מהו שיעיד אדם לאשת חורגו א"ל בסורא אמרי בעל כאשתו. בפומבדי אמרי אשה כבעלה כלומר אמור אשוז כבעלוו כלומו עדותו פסולה. מנא לך דכתיב ערות אחי אביך לא חולה אל אשחו לא חקרר כבעלה. רב נפק למתרי משכון לר׳ חייא רבה משכון לדי והיא דבה עבר בחד אתר ואשכח ר' יוחנן יתיב מקשי תנינז חורגו לבדו אשת חורגו מהו בעל חורגתו מהו אשה כבעלה הבעל כאשה. וקמת אשת חורגו כחורגו. והבעל כאשה. רב חסדא בעי משה שיהא כשר באשת פנחס א)

א) מכאן עד ריש דף כ"ט ע"א